VENDIM
Nr. 6, datë 16.2.2015

NË EMËR TË REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipë-risë, e përbërë nga:
Bashkim Dedja kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Vladimir Kristo anëtar i " "
Sokol Berberi anëtar i " "
Vitore Tusha anëtar e e " "
Altina Xhoxhaj anëtar e e " "
Fatmir Hoxha anëtar i " "
Gani Dizdari anëtar i " "
Fatos Lulo anëtar i " "
Besnik Imeraj anëtar i" "
me sekretare Edmira Babaj, në datën 09.10.2014 mori në shqyrtim në seancë plenare, mbi bazë dokumentesh, çështjen me nr. 35/7 Akti, që i përket:

KËRKUES: Llambi Avale

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Bashkia Tiranë, shoqëria e ndërtimit "Alsion" sh.p.k., Myftar Ahmetaj

OBJEKTI: Shfuqizimi si të papajtueshme me Kushtetutën i vendimeve nr. 1105, datë 3.5.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, nr. 448, datë 15.3.2010 të Gjykatës së Apelit Tiranë, dhe nr. 8408, datë 6.10.2008 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131/f e 134 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, neni 6 i Konventës Europiane të Drejtave të Njeriut dhe të nenet 27, 28 dhe 30 të ligjit 8577, datë 10.2.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë".

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Besnik Imeraj, parashtrimet me shkrim të kërkuesit, Llambi Avale, që kërkoi pranimin e kërkesës, parashtrimet me shkrim të subjektit të interesuar, shoqërisë së ndërtimit "Alsion"sh.p.k., që kërkoi rrëzimin e kërkesës, dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Kërkuesi Llambi Avale është pronar i vetëm i sipërfaqes së truallit prej 916 m^2 dhe i lokalit dykatësh të ndërtuar mbi të, të ndodhura në rrugën "Muhamet Gjollesha", Tiranë. Në datën 2.7.2001 është lëshuar leja e ndërtimit për shoqërinë tregtare "Alsion" sh.p.k. Kërkuesi, duke pretenduar se leja e ndërtimit cenonte pronën e tij, duke mos respektuar kushtet urbanistike dhe distancat me pronën kufitare, ka paditur në gjykatë Bashkinë Tiranë dhe shoqërinë tregtare "Alsion" sh.p.k., duke kërkuar shpalljen absolutisht të pavlefshëm të aktit administrativ të Bashkisë Tiranë, lejes së ndërtimit.

2. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 8408, datë 6.10.2008, ka rrëzuar kërkesëpadinë e kërkuesit Llambi Avale. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 448, datë 15.3.2010, ka lënë në fuqi vendimin nr. 8408, datë 6.10.2008 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë. Gjykata e Lartë, me vendimin nr. 1105 datë, 3.5.2012, nuk ka pranuar rekursin e kërkuesit Llambi Avale.

II

3. **Kërkuesi** Llambi Avale i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese në datën 24.04.2014 me kërkesë për

shfuqizimin e vendimeve të Gjykatës së Rrethit, të Gjykatës së Apelit Tiranë, si dhe të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, duke pretenduar cenimin e të drejtës për një proces të rregullt ligjor në aspektet e mëposhtme:

3.1 Gjykata e Apelit Tiranë dhe Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë kanë cenuar parimin e arsyetimit të vendimeve.

3.2 Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, duke mos u dhënë përgjigje pretendimeve, ka cenuar rëndë procesin. Pretendimet nuk kanë gjetur pasqyrim në vendimin e Gjykatës së Lartë.

3.3 Vendimet në shkallë të parë, apel dhe Gjykatë të Lartë kanë cenuar standardin e paanshmërisë. Gjyqtarët në shkallë të parë kanë shfaqur mendime dhe komente për vlefshmërinë e provave.

3.4 Në Gjykatën e Apelit Tiranë, megjithëse gjyqtari relator i çështjes ka kërkuar të heqë dorë nga gjykimi i kësaj çështjeje, kërkesa e tij nuk është pranuar, duke cenuar rëndë procesin dhe në kundërshtim me jurisprudencën e KEDNJ-së dhe Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë.

3.5 Është cenuar parimi i barazisë së armëve, pasi kërkesat e kërkuesit nuk janë marrë në shqyrtim ose janë rrëzuar padrejtësisht nga gjykata.

3.6 Në kundërshtim të hapur me përmbajtjen e nenit 32 të Kodit të Procedurës Civile, gjykatat kanë arsyetuar në mënyrë të gabuar moslegjitimitetin e paditësit në proces.

3.7 Gjykatat i kanë mbështetur vendimet e tyre në prova të pavërteta dhe të pasakta, duke përmendur këtu titullin e pronësisë, vendndodhjen e pronës etj.

4. Subjekti i interesuar shoqëria e ndërtimit "Alsion"sh.p.k, ka parashtruar si më poshtë:

4.1 Kërkuesi, Llambi Avale, nuk ka asnjë interes të ligjshëm për kërkesat e tij.

4.2 Kërkuesi i është drejtuar Gjykatës së Shkallës së Parë, Gjykatës së Apelit dhe Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë me kërkesë për heqje dorë nga gjykimi i çështjes me të njëjtin objekt padie. Sipas kësaj kërkese (të bashkëngjitur parashtrimeve), kërkuesi ka hequr dorë nga kërkesëpadia pasi është gjetur zgjidhja me mirëkuptim e konfliktit gjyqësor.

5. Në parashtrimet e tij, subjekti i interesuar ka kërkuar edhe përjashtimin e gjyqtarëve Besnik Imeraj e Gani Dizdari, pasi kanë marrë pjesë në Kolegjin Civil të Gjykatës së Lartë në gjykimin e rekursit të Llambi Avale kundër Myftar Ahmetaj. Ai vendim është shfuqizuar nga Gjykata Kushtetuese me vendimin nr. 53, datë 11.07.2013

A. *Lidhur me kërkesat për përjashtimin e gjyqtarëve të Gjykatës Kushtetuese*

6. ***Subjekti i interesuar***, shoqëria ndërtimore "Alsion" sh.p.k., ka kërkuar përjashtimin e gjyqtarëve Besnik Imeraj e Gani Dizdari, me pretendimin se këta gjyqtarë kanë marrë pjesë në Kolegjin Civil të Gjykatës së Lartë në gjykimin e rekursit të Llambi Avale kundër Myftar Ahmetaj.

7. Në lidhje me këtë kërkesë, në seancën e datës 16.09.2014, Gjykata Kushtetuese vendosi mospranimin e kërkesës për përjashtimin nga gjykimi i çështjes të gjyqtarëve Besnik Imeraj dhe Gani Dizdari, pasi nuk ndodhemi para kushteve të parashikuara nga neni 37 i ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë".

8. Gjyqtari Fatos Lulo ka paraqitur kërkesë me shkrim, përmes së cilës, në mbështetje të nenit 36 të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", kërkon heqjen dorë nga shqyrtimi i çështjes, pasi ka marrë pjesë në gjykim në Gjykatën e Lartë. Në lidhje me këtë kërkesë, në seancën e datës 16.09.2014, Gjykata Kushtetuese vendosi mospranimin e kërkesës për heqje dorë nga gjykimi të zotit Fatos Lulo, pasi nuk ndodhemi para kushteve të parashikuara nga neni 36/a i ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë".

B. *Për legjitimimin e kërkuesit për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese*

9. Individi, në kuptim të neneve 131, shkronja "f", si dhe134, pika 1, shkronja "g" dhe pika 2 të Kushtetutës, mund të vërë në lëvizje këtë Gjykatë, për çështje që lidhen me interesat e tij, kur pretendon se i janë cenuar të drejtat kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, pasi të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike.

10. Gjykata Kushtetuese (Gjykata) vëren se kërkuesi legjitimohet (*ratione personae*) e (*ratione materiae*), në kuptim të neneve 131/f dhe nenit 134/1/g të Kushtetutës. Ai legjitimohet, gjithashtu, (*ratione temporis*), në bazë të nenit 30 të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", "*kërkesa e individit për shkeljen e të drejtave kushtetuese paraqitet jo më vonë se 2 vjet nga konstatimi i shkeljes*".

11. Në rastin konkret kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese në datën 24.04.2014, ndërsa data e vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë është 03.05.2012, pra brenda afatit dyvjeçar.

III
Vlerësimi i Gjykatës

C. *Për pretendimin për cenimin e parimit të paanshmërisë në Gjykatën e Apelit*

12. Kërkuesi pretendon se gjatë gjykimit të çështjes në Gjykatën e Apelit Tiranë, megjithëse gjyqtari relator i çështjes ka kërkuar të heqë dorë nga gjykimi i kësaj çështjeje, kërkesa e tij nuk është pranuar duke cenuar rëndë procesin.

13. Gjykata ka theksuar se gjykimi nga një gjykatë e paanshme është një nga elementet e rëndësishme të procesit të rregullt ligjor, i garantuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së. Një gjykatë duhet të jetë e paanshme jo vetëm formalisht, por edhe në mënyrë të shprehur. E drejta për t'u gjykuar përpara një gjykate kompetente, të pavarur dhe të paanshme, të caktuar me ligj, kërkon që drejtësia jo vetëm duhet të bëhet, por ajo, gjithashtu, duhet të shikohet që bëhet (*shih vendimin nr. 25, datë 11.06.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

14. Në kuptim të nenit 42/2 të Kushtetutës, respektimi i këtij parimi duhet të verifikohet duke zbatuar dy teste, testin subjektiv, i cili në thelb kërkon të provuarit e faktit që bindja personale ose interesi i një gjyqtari kanë ndikuar në vendimin e gjykatës, dhe, gjithashtu, testin objektiv, i cili kërkon të provuarit nëse gjyqtari ka ofruar garanci të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim të arsyeshëm në këtë drejtim. Në kuptim të testit subjektiv, paanshmëria e gjyqtarëve duhet të prezumohet derisa të provohet e kundërta. Për sa i përket testit objektiv, ai nënkupton se veç sjelljes personale të çdo anëtari të trupit gjykues, duhet të provohet nëse ka fakte bindëse, të cilat vënë në dyshim paanshmërinë. Në këtë kuadër edhe dukja e jashtme mund të ketë një farë rëndësie (*shih vendimet nr. 23, datë 04.11.2008; nr. 25 dhe datë 11.06.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

15. Në lidhje me këtë pretendim Gjykata konstaton se Kryetari i Gjykatës së Apelit, pasi ka marrë në shqyrtim kërkesën e gjyqtarit relator për dorëheqje nga gjykimi i çështjes objekt shqyrtimi, ka vendosur në bazë të nenit 72 të Kodit të Procedurës Civile të mos ta pranojë këtë kërkesë, pasi shkaqet e paraqitura nuk janë të ligjshme.

16. Gjykata vlerëson se kërkuesi nuk parashtron argumente kushtetuese në lidhje me mungesën e garancive procedurale të mjaftueshme nga gjykatat dhe as në lidhje me praninë e ndonjë interesi personal të gjyqtarëve në atë proces. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuesit për cenimin e njërit prej elementeve të së drejtës për një proces të rregullt gjyqësor, që lidhet me besueshmërinë e gjykatës për të qenë objektivisht e paanshme në perceptimin e publikut, është i pabazuar dhe nuk duhet pranuar.

D. *Për pretendimin për cenimin e parimit të standardit të arsyetimit të vendimit*

17. Sipas kërkuesit, vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë për mospranimin e rekursit në dhomë këshillimi nuk është shprehur për shkaqet konkrete të mospranimit. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë duke mos u dhënë përgjigje pretendimeve të kërkuesit ka cenuar rëndë parimin e standardit të arsyetimit të vendimit.

18. Për sa i përket vendimit të Gjykatës së Lartë, Gjykata, bazuar në veçoritë e gjykimit në Gjykatën e Lartë dhe jurisprudencën e saj, ka nënvizuar se arsyetimi i kufizuar i vendimit të marrë në dhomën e këshillimit nuk e cenon procesin e rregullt ligjor. Kjo formë arsyetimi është tashmë e konsoliduar në

praktikën e Gjykatës së Lartë, përderisa shpreh në thelb shkaqet e mospranimit të rekursit, nga ana e kolegjeve të saj, gjatë shqyrtimit të tij paraprak në dhomën e këshillimit (*shih vendimet nr. 34, datë 12.07.2013; nr. 108, datë 03.10.2012 dhe nr. 17, datë 17.05.2011 të Gjykatës Kushtetuese, si dhe vendimin nr. 143, datë 07.12.2011 të Mbledhjes së Gjyqtarëve*).

19. Edhe GJEDNJ-ja ka theksuar se "detyrimi që ka gjykata vendase për të arsyetuar vendimet e saj, nuk mund të interpretohet sikur kërkohet arsyetim i detajuar për çdo pretendim të palës ndërgjyqëse. Masa e arsyetimit të vendimit varet nga natyra e vendimit në fjalë" (....) "arsyetimi i kufizuar i dhënë nga Gjykata e Lartë në formulimin e vendimit në dhomë këshillimi, në mënyrë të nënkuptuar evidenton se aplikanti nuk ka ngritur një nga argumentet ligjore të përcaktuara në dispozitën përkatëse të legjislacionit të brendshëm, që është kusht për pranimin e kërkesës. Gjykata vëren se, kur një gjykatë e lartë refuzon të pranojë një çështje, për arsye se mungojnë shkaqet ligjore për ngritjen e çështjes, një arsyetim shumë i kufizuar mund të përmbushë kriterin e nenit 6 të Konventës" (*Marini kundër Shqipërisë, datë 18.12.2007, §105-106 dhe Mishgjoni kundër Shqipërisë, datë 07.12.2010, § 51*).

20. Neni 310/1 i KPC-së parashikon se vendimi i gjykatës duhet të përmbajë hyrjen, pjesën përshkruese-arsyetuese dhe pjesën urdhëruese, duke përcaktuar në paragrafët e tjerë elementet që duhet të përmenden në secilën prej këtyre pjesëve. Ndërsa për gjykimin në Gjykatën e Lartë, KPC-ja sanksionon se rekursi, ndër të tjera, duhet të përmbajë shkaqet për të cilat kërkohet prishja e vendimit, duke iu referuar normave ligjore mbi të cilat mbështetet (neni 475/ç) dhe se shqyrtimi i çështjes në kolegjet seleksionuese konsiston në një vlerësim të këtyre shkaqeve. Nëse rekursi bëhet për shkaqe të ndryshme nga ato që i lejon ligji, ai nuk pranohet dhe mospranimi i tij vendoset nga Kolegji i Gjykatës së Lartë në dhomën e këshillimit (neni 480). Vlerësimi i rekursit është atribut i Gjykatës së Lartë dhe veprimtaria seleksionuese e dhomës së këshillimit është një veprimtari e domosdoshme në funksion të aksesit në gjykatë vetëm të atyre çështjeve që i parashikon ligji, duke lënë jashtë përzgjedhjes kërkesat e paarsyeshme dhe haptazi të pambështetura në ligj (*shih vendimet nr. 45, datë 23.07.2012; nr. 4, datë 25.02.2009; nr. 5, datë 26.01.2007 dhe nr. 8, datë 02.05.2006 të Gjykatës Kushtetuese*).

21. Nisur nga parashikimet e dispozitave të lartpërmendura të Kodit të Procedurës Civile, si dhe bazuar në veçoritë e gjykimit në Gjykatën e Lartë dhe në praktikën e saj, Gjykata ka nënvizuar se në funksion të realizimit të vëzhgimit publik të administrimit të drejtësisë dhe të aksesit në gjykatë, brenda kuadrit të procesit të rregullt ligjor, përmbajtja e vendimit duhet të plotësojë kriteret e përcaktuara nga dispozitat ligjore përkatëse dhe ato të elaboruara nga jurisprudenca kushtetuese e konsoliduar (*shih vendimin nr. 26, datë 24.06.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

22. Pavarësisht standardeve të arsyetimit që karakterizojnë vendimin e marrë në dhomën e këshillimit, Gjykata vëren se në rastin konkret vendimi i mospranimit të rekursit përmban në pjesën hyrëse të tij objektin e padisë, disponimet e Gjykatës së Shkallës së Parë dhe asaj të Apelit dhe faktin se kundër vendimit të kësaj të fundit ka paraqitur rekurs pala e paditur (kërkuesi), por nuk përmban shkaqet që ai ka parashtruar në rekurs. Në rekurs kërkuesi ka kundërshtuar vendimin e Gjykatës së Shkallës së Parë dhe atë të Gjykatës së Apelit, si vendime të dhëna në kundërshtim me ligjin. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, në pjesën arsyetuese është mjaftuar me përfundimin se rekursi i paraqitur nuk përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 472 i Kodit të Procedurës Civile, duke vendosur, në pjesën urdhëruese, mospranimin e tij.

23. Duke iu referuar jurisprudencës së saj, Gjykata thekson se pasqyrimi i shkaqeve të rekursit në pjesën hyrëse të vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë përbën një element të domosdoshëm dhe të rëndësishëm të tij, i cili nuk ka thjesht karakter formal në përmbajtjen e vendimit gjyqësor (*shih vendimet nr. 15, datë 19.04.2013 dhe nr. 3, datë 19.02.2013 të Gjykatës Kushtetuese*). Nga analiza në tërësi e vendimit të Gjykatës së Lartë, Gjykata vlerëson se për shkakun e lartpërmendur rrjedha logjike e përdorur në vendim nuk rezulton e qartë dhe e kuptueshme, dhe se argumentet e pjesës hyrëse nuk janë të lidhura logjikisht me pjesën arsyetuese dhe atë urdhëruese. Ato nuk formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit,

çka bën që arsyetimi të mos ketë një harmoni të brendshme. Për rrjedhojë, mungesa e paraqitjes së shkaqeve të parashtruara në rekurs, në vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, përbën një të metë të pakapërcyeshme të përmbajtjes së vendimit dhe të arsyetimit të gjykatës, duke krijuar dyshime, ndër të tjera, edhe për realizimin efektiv të së drejtës së aksesit në gjykatë nga ana e kërkuesit. Është detyrë e Gjykatës së Lartë të bëjë të mundur realizimin efektiv të së drejtës së aksesit, pa lënë shkas për ekuivokë në lidhje me marrjen në shqyrtim dhe vlerësimin e pretendimeve të kërkuesve nga ana e saj (*shih vendimet nr. 28, datë 15.05.2014 dhe nr. 26, datë 24.06.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

24. Nisur nga argumentet e mësipërme, si dhe bazuar në qëndrimin e konsoliduar të jurisprudencës kushtetuese në këtë drejtim, në çështjen objekt shqyrtimi, Gjykata çmon se vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, që ka vendosur mospranimin e rekursit, nuk ka respektuar standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit gjyqësor. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkuesit në këtë aspekt është i bazuar dhe duhet pranuar.

E. *Për pretendimet e tjera*

25. Kërkuesi ka pretenduar se gjykatat i kanë mbështetur vendimet e tyre në prova të pavërteta dhe të pasakta, duke përmendur këtu titullin e pronësisë, vendndodhjen e pronës etj. Gjithashtu, në vendimet e tyre, këto gjykata nuk kanë arsyetuar mbi fuqinë provuese të provave dhe nuk kanë bërë një analizë të plotë të tyre në raport me provat e mbrojtjes. Për rrjedhojë, sipas kërkuesit, është cenuar parimi i barazisë së armëve.

26. Gjykata vlerëson se pavarësisht mënyrës së formulimit të pretendimeve të kërkuesit, në thelb ato kanë të bëjnë me çështje të konstatimit dhe vlerësimit të provave nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm. Gjykata në jurisprudencën e saj është shprehur, në mënyrë të vazhdueshme, se vlerësimi i fakteve dhe rrethanave të çështjes është në kompetencë të gjykatave të sistemit gjyqësor dhe nuk mund të jetë objekt i gjykimit kushtetues. Gjykata ka në kompetencën e saj vlerësimin nëse gjykatat e sistemit gjyqësor kanë respektuar të drejtat e palëve në gjykim për një proces të rregullt ligjor dhe nëse ato u kanë dhënë kuptimin e duhur të drejtave kushtetuese që duhen respektuar në procesin e shqyrtimit të çështjes. Gjykata nuk mund të bëjë vlerësim të provave dhe as të përcaktojë mënyrën e zgjidhjes së çështjes, sepse këto të fundit hyjnë në sferën e kompetencave të gjykatave të sistemit gjyqësor (*shih vendimin nr. 19, datë 02.04.2012; nr. 26, datë 15.12.2008; nr. 7, datë 27.04.2005,dhe nr. 106, datë 01.08.2001 të Gjykatës Kushtetuese*).

27. Si pasojë, Gjykata çmon se ajo nuk mund të investohet për shqyrtimin e pretendimeve të kërkuesit si më sipër, përderisa ato nuk janë ngritur në nivelin e një gjykimi kushtetues.

28. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkuesit, për cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor gjatë proceseve gjyqësore të zhvilluara në gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, janë pjesërisht të bazuara.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131/f dhe 134/1, shkronja "g", të Kushtetutës, si dhe të nenit 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", me shumicë votash[1],

VENDOSI:

- Pranimin pjesërisht të kërkesës.
- Shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë të vendimit nr. 1105 datë, 03.05.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë

[1]Gjyqtarët V. Kristo dhe A. Xhoxhaj votuan kundër pranimit të kërkesës, sipas qëndrimeve resektive të shprehura në mendimet e pakicës së vendimit nr. 34, datë 13.06.2014 të Gjykatës Kushtetuese.

- Dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.

- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Bashkim Dedja (kryetar), Sokol Berberi, Fatmir Hoxha, Vitore Tusha, Besnik Imeraj, Fatos Lulo, Gani Dizdari

Anëtarë kundër: Vladimir Kristo, Altina Xhoxhaj